

Cochabamba, oktober 2008

Kjære faddere!

I begynnelsen av juni kom Birgitte, mammaen til Karoline sammen med søsteren Margrethe til barnehjemmet. De skulle være i Bolivia litt over en måneds tid og sammen gjøre en frivillig innsatts på barnehjemmet.

"Det jeg tenkte om Barnehjemmet før jeg dro dit var at det kom til å bli veldig annerledes. Det ble det også, når jeg kom

til Bolivia merket jeg en stor forskjell på hvordan menneskene oppførte seg, og hvor takknemlig de var for alt de har.

Det jeg gjorde med barna på barnehjemmet var å spille fotball, hoppe strekk, hoppetau,

lage mat og vaske masse klær sammen med de. Forskjellen fra

Norge og Bolivia var som å reise tilbake i tiden. Her er det moderne og bra, men der er det gammeldags og stor fattigdom.

Det jeg syns var bedre der var hvordan menneskene var. De tenker alltid på familien og på hverandre.

Det som var vanskelig der var det med språket. Jeg har spansk på skolen, men jeg har lært for lite til å kunne snakke med barna; jeg forstod bare noen ord og som regel ingenting, men det hjalp med litt tegnespråk og håndbevegelser. Jeg fikk ikke noen særlig kontakt med de på min alder og oppover, fordi man må kunne snakke og diskutere med dem. Med de små kunne jeg tulle og tøyse med. De var flinke med å få kontakt med meg og de var veldig hjelpsomme med at jeg skulle forstå, og det er jeg veldig takknemlig for.

Det jeg tenker om Bolivia nå er at det er et land som trenger masse hjelp og støtte fra så mange som mulig. Og særlig de barnehjemmene der. De trenger all hjelp de kan få og jeg håper dere kan støtte dem enda litt mer!" - Margrethe, 14 år

"Det er et år siden sist jeg var på Valle Hermoso sist og komme tilbake og se alle barna igjen var ubeskrivelig. Vi fikk en flott velkomst. De hadde kjøpt kake der de hadde skrevet velkommen Birgitte og Margrethe. De sang og spilte for oss.

I 14 dager skulle vi være på barnehjemmet sammen med Karoline og gjøre en innsatts der. Det var en utfordring, spesielt språket. Karoline snakket spansk og var helt "boliviansk". Hun tenkte og var akkurat som de. Det å ikke forstå var frustrerende. Jeg er vant til å ha oversikt på det meste, og til plutselig å måtte ta ting som de kom. Karoline synes det var slitsomt å skulle oversette og forklare hele tiden. Hun hadde ansvar for alt og det er ikke rart hun ble litt stressa.

Barna hadde fri fra skolen, fordi det var for kaldt ute. Når det var ferie skulle alle klær og rom vaskes. Barna var inndelt i grupper der noen vasket klær, andre var med på å

forberede middag, andre rydde og vaske opp etter middagen. Alle deltok på en eller annen måte.

Selv om de hadde fri fra skolen var det noen av barna som hadde lekser som måtte gjøres.

De var kjempe flinke.

Vi dro på mange turer sammen med barna vi var på Burger King, kino, Kristus figuren, badepark, lekepark, og hadde kosekvelder med Pizza og godteri.

Vi var på fisketur ved en elv ved siden av barnehjemmet. Vi lekte mye med dem f. eks stolleken, ballongleken, klinkekuler, sangleker og spilte fotball.

De fleste barna var mellom 10 og 14 år. Jeg merket godt at de var i puberteten og hormonene fløy i alle retninger. Har selv tre tenåringer hjemme.... Jeg skule ønske jeg kunne prate med dem og forstå hva de tenkte og følte. De små kunne jeg leke og kose med på en helt annen måte enn de store. Derfor var det artig å kunne dra ut på tur og gjøre ting sammen, som de synes var gøy.

Jeg synes det var fint å se at de som arbeidet der er flinke med barna. Barna blir ivaretatt både fysisk og psykisk. De får næringsrik mat og tilbud fra psykolog og helsesøster. Lærer som er der hver dag og hjelper de med lekser. Jeg er selv helsesøster og ut fra det jeg vet og kan synes jeg de som arbeidet med barna og under de forutsetningene de har gjør en fantastisk jobb.

Jeg så flere utfordringer som må gjøres på sikt, som utvendigs og innvendig malingsarbeid, det er vegger som er angrepet sopp. Muggsopp i vegger er helsefarlig og det bør gjøres noe med.

Takrenner som vi kjøpte vil gjøre at det ikke kommer fuktighet i vegger, men det er to vegger som allerede er ødelagt av fuktighet/- sopp.

Det var en opplevelsesrik tur på alle plan.

Det var mye latter, gråt og sterke opplevelser. Vi kosa oss sammen med familien som Karoline bodde hos når vi ikke var på barnehjemmet. Margarita har fire barn Claudia 14 år, Eymy 19 år ,

Samy 20 år og Hanna 24 år. Alle disse har vært som en familie for Karoline.

Jeg så at Karoline var en del av dem og de var glad i henne og Karoline glad i dem. Hun strålte når hun kom dit etter en lang arbeidsuke.

Tusen takk til alle som har gjort dette året så innholdsrikt for Karoline. Det var utrolig tøft å si farvel til alle vi var blitt så glad i, men vi får håpe det ikke blir så lenge til vi sees igjen.

Takker også alle faddere som gir av kjærlighet til driften av barnehjemmet. Det er ikke bare mat som trengs for å gi god omsorg. Det at vi som faddere kan være med på å gi disse barna et fullverdig liv der vi prøver å dekke alle behov (fysiske, psykiske, sosiale og åndelige) er viktig.

Dette koster penger og jeg så at det vi gir har gitt resultater, men vi må fortsatt gi og be for alle barna og driften av Barnehjemmet. Det er barnas framtid som er viktig og det er en velsignelse å få være med i dette arbeidet!" - Birgitte Thrana

Ja, som dere leser er dette brevet fullt med inntrykk som Margrethe og Birgitte fikk på sin reise i Bolivia. Fra å si farvel til Karoline og etterlate henne i en ukjent kultur til å komme tilbake og se at hun ble én av dem blant bolivianere var stort.

Ved å bo delvis på barnehjemmet og hos en boliviansk familie fikk hun en uforglemmelig opplevelse, ble kjent med arbeidet vi gjør på barnehjemmet og ikke minst – være der det trengtes mest hjelp – for barna! Da tiden var ute var det ikke lett for Karoline å si farvel til barn, personalet og venner. Det var en tøff og emosjonsfull avskjed.

Vi har fulgt henne gjennom nyhetsbrev nesten et helt år, men nå i vårt siste nyhetsbrev for 2008 som kommer ut i desember vil dere lese om hennes ettertanker om oppholdet og arbeidet sitt i Bolivia.

Med vennlig hilsen,

Margarita Vargas, Aija Tørre, Ingvild Riis